

Arrest

nr. 309 156 van 1 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANDECASTEELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 21 mei 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verblijft in het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas en wordt aldaar op 14 juni 2024 gehoord door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 juni 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die diezelfde dag per drager aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, D., M., verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en van origine Arabisch te zijn. U verklaart te zijn geboren in Martil, onderdeel van de prefectuur M'diq-Fnideq, maar te zijn opgegroeid in de stad Tanger. U ging tot de zevende graad naar school maar stopte met school omwille van familiale en economische

motieven. Uw vader K. verliet na een familiaal dispuut in 2010 het gezin en vestigde zich in België, waar hij tot op heden verblijft. Nadat u stopte met school werkte u als timmerman. In 2017 besloot u Marokko te verlaten omwille van armoede, het gebrek aan werk en de situatie rond uw huisvesting. U reisde naar Spanje waar u vijf à zes maanden verbleef en ondersteund werd door de familie van uw moeder die daar verblijft. U had uw zinnen evenwel gezet op een komst naar België en reisde door naar België, waar u in 2017 of 2018 aankwam. Na uw aankomst in België verbleef u in Brussel, waar eveneens uw vader woont, en werkte u in de bouw en op de markt.

Tijdens uw verblijf in België kwam u meermaals in aanraking met de politionele en gerechtelijke autoriteiten. Uit uw administratief dossier blijkt dat er in de periode van 24 oktober 2019 tot 27 november 2023 **23 processenverbaal** werden opgesteld naar aanleiding van verscheidene feiten van openbare orde, waaronder diefstal en illegaal verblijf. U liep bijkomend **vier strafrechtelijke veroordelingen** op. Zo werd u op 5 mei 2022 door de Correctionele Rechtbank (CR) van Brussel veroordeeld tot 15 maanden gevangenisstraf voor diefstal met geweld of bedreiging. Op 28 juli 2022 werd u eveneens veroordeeld door de CR van Brussel tot vijftien maanden gevangenisstraf voor feiten van gewone diefstal. Op 6 december 2022 wordt u door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gehoord in de gevangenis van Sint-Hubert in het kader van uw hoorrecht. Op 8 december 2022 werd u opnieuw door de CR te Brussel veroordeeld tot achttien maanden gevangenisstraf voor gewone diefstal waarbij u zich in een staat van wettelijke herhaling bevond. Op 6 oktober 2023 werd u eveneens opnieuw gehoord door de DVZ in het kader van uw hoorrecht, waarbij u op uw administratieve situatie in België werd gewezen. Op 19 februari 2024 werd u door de CR van Brussel als dader of mededader veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf voor diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met gebruik of vertoon van wapens en met gebruik van weerloosmakende of giftige stoffen.

Tijdens uw detentie in de gevangenis in Haren had u problemen met Albanezen in de gevangenis. Uw (Marokkaanse) vriend A. kwam tijdens de Ramadan (10 maart 2024 – 9 april 2024) om het leven in de gevangenis van Haren, waarna zijn broer verhaal kwam halen bij u. Tijdens een telefoongesprek haalde hij aan u verantwoordelijk te achten voor het overlijden van zijn broer A. Op 24 april 2024 werd u vanuit de gevangenis van Haren overgeplaatst naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas met het oog op repatriëring.

Op 21 mei 2024 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U verklaart niet te willen terugkeren naar Marokko daar u er niets heeft en uw leven opnieuw zou moeten uitbouwen. U verwijst eveneens naar uw vrees voor de broer(s) van A. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u geen documenten voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Het CGVS wijst er hierbij op dat, nog terzijde geschoven dat u geen enkel objectief document ter staving hiervan voorlegt, uw verklaring dat u een drugsprobleem had en uw verslaving heden onder controle wordt gehouden via medicatie, dit a priori niet kan leiden tot de vaststelling dat u niet op volwaardige wijze kan deelnemen aan uw asielprocedure. U verklaart dat het goed gaat met uw gezondheid, dat u zich goed voelt en u al een tijd geen drugs meer gebruikt heeft (CGVS, p.3). Het persoonlijk onderhoud verliep verder in normale omstandigheden.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent het CGVS te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

Vooreerst verklaart u problemen te vrezen met de broer(s) van A., een Marokkaanse celgenoot die dit jaar overleed in de gevangenis van Haren gedurende de Ramadan (CGVS, p.13). U legt geen enkel document neer dat het bestaan van A., (de omstandigheden van) zijn overlijden noch de hieruit voortvloeiende problemen die u zou hebben gekend kan staven. Uw verklaringen hieromtrent blijven an sich aldus louter blote beweringen. Daarenboven stelt het CGVS vast dat uw verklaringen over dit asielmotief zodanig lacunair en beperkt zijn dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u hieraan verbonden vrees bij terugkeer naar Marokko. Zo blijkt u zelfs niet te weten wat A. zijn volledige naam is, hoeveel broers hij exact heeft noch wie de broer is met wie u gesproken heeft. U heeft bovendien geen enkel idee om welke reden de broer(s) van A. specifiek u verantwoordelijk zouden houden voor zijn overlijden. A. zijn familie zou bij uw moeder in Tanger zijn gaan informeren waarna u met hem gebeld heeft doch kan u geenszins duiden wanneer dit dan wel zou zijn geweest. Dat de broer van A. boos was ten tijde van jullie vermeend telefoongesprek verklaart u notabene zelf door te stellen dat hij heel boos was omdat A. net (ge)dood was (CGVS, p.14-15). Dit alles nog terzijde geschoven, wijst het CGVS erop dat u zelf bevestigt dat, indien er problemen zouden ontstaan, u zich kan wenden tot de Marokkaanse autoriteiten voor (nationale) bescherming.

Verder haalt u louter socio-economische redenen aan in het kader van uw verzoek. U stelt dat u bent vertrokken uit Marokko omwille van socio-economische motieven, u hier (in België) al acht of tien jaar verblijft, alsook dat u niet wenst terug te keren daar u er uw leven opnieuw zou moeten uitbouwen, dat u er geen huisvesting, geen inkomsten noch werk heeft. U zou in Marokko bovendien minder (gaan) verdienen dan in België (CGVS, p.13 & 15). Dergelijke motieven ressorteren niet onder de Vluchtelingenconventie van Genève, noch vallen zij als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien heeft u een aanzienlijk deel van uw leven in Europa doorgebracht zonder wettelijke verblijfspapieren, hetgeen er op wijst dat u zelfstandig en zelfredzaam bent. Het CGVS wijst er hierbij op dat u een gezonde man van 30 jaar oud bent zonder significante medische en/of psychologische problemen (CGVS, p.3), met de nodige arbeidservaring (CGVS, p. 8 & 12). Gelet op deze elementen kan niet worden aangenomen dat u bij terugkeer nergens op het Marokkaanse grondgebied werk zou kunnen vinden, of niet in uw levensonderhoud zou kunnen voorzien en een woning zou kunnen bekostigen, mits de nodige stappen en met de eventuele hulp van steunorganisaties. U verklaart heden eveneens dat u nog een oom heeft in Marokko, alsook uw moeder, broer en zus, met wie u nog in contact staat (CGVS, p.8-9). Er kan alleen maar worden vastgesteld dat u nog verwanten hebt wonen in uw land van herkomst.

Het gegeven dat u bovendien ettelijke jaren illegaal in Europa hebt verbleven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, ondermijnt op zich ook het bestaan van een vrees bij terugkeer in uw hoofde. Gevraagd waarom u niet eerder getracht heeft uw verblijf in België te legaliseren verklaarde u dat u niets wist over de asielprocedure (CGVS p.12-13), een uitleg die geenszins overtuigt. Er kan in alle redelijkheid worden verwacht dat, indien u werkelijk vreest bij terugkeer naar Marokko in een erbarmelijke situatie te zullen terechtkomen - hetgeen u niet aantoonst (zie supra) - u zich in dat geval zou informeren naar de mogelijkheden om een verblijfsstatuut in België te bekomen. Temeer uit de gerechtelijke stukken in uw administratief dossier blijkt dat u hier verschillende malen in de gevangenis hebt gezeten, meermaals in aanraking bent gekomen met een waaier aan Belgische gerechtelijke, politionele en vreemdelingenautoriteiten. U had eveneens een advocaat gedurende uw strafrechtelijke procedures. U had aldus met andere woorden ook in deze context toegang tot alle mogelijke informatie over verblijfslegalisatie, waaronder de asielprocedure. Dat u geen stappen heeft ondernomen om uw verblijf in België, dan wel via een asielprocedure of een andere verblijfsprocedure, te legaliseren ondermijnt uw vrees op ernstige wijze. Het CGVS voegt hier volledigheidshalve nog aan toe dat u zowel op 6 december 2022 als op 6 oktober 2023 werd gehoord door de DVZ waarbij u telkens in kennis werd gesteld van uw administratieve situatie, alsook het feit dat er in uw hoofde een inreisverbod voor de gehele Schengenzone voor de duur van drie jaar bestaat. Er zijn u doorheen uw verblijf in België eveneens meerdere bevelen tot het onmiddellijk verlaten van het grondgebied betekend (zie AD DVZ) doch liet u jegens de DVZ uitschijnen dat, alhoewel u stelt te begrijpen dat u zich in illegaal verblijf bevindt, u hier geen probleem in ziet daar u zich zelf steeds kon onderhouden door zwartwerk (DVZ, DID/NOTA d.d. 06.10.2023). Uw geponeerde vrees bij terugkeer naar Marokko wordt verder fundamenteel ondermijnd door uw verklaring dat u in Marokko eigenlijk geen echte problemen heeft, alsook dat u gewoonweg niet wilt terugkeren naar Marokko maar liever in België blijft (CGVS, p.14-16).

Dit alles gecombineerd met het feit dat u pas op 21 mei 2024, een maand na uw overplaatsing naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas, een verzoek om internationale bescherming indiende, wekt onvermijdelijk de indruk dat u nu de asielprocedure louter en alleen hanteert om deze repatriëring te verhinderen. Het feit dat u **louter een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te**

verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Volledigheidshalve kan nog worden aangestipt dat u in Marokko geen problemen hebt gekend met de autoriteiten, noch met medeburgers. U was er evenmin politiek actief, ook was u er niet aangesloten bij organisaties of verenigingen (CGVS, p.16 ; DVZ, CGVS Vragenlijst d.d. 23.05.2024, vraag 3 & 7). In het licht van al het voorgaande maakt u dan ook geen daadwerkelijke nood aan internationale bescherming aannemelijk. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, a), en b), 48/6, § 1, eerste lid, en 48/6, § 5, a), b), en c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Het eerste middel is als volgt onderbouwd:

"i.) Wettelijke verplichtingen inzake beoordeling van verzoeken tot internationale bescherming

1.

Tegenpartij weigert de internationale bescherming aan verzoeker toe te kennen, oordelend dat de feiten die betrokkenen aanhalen hun aanvraag tot internationale bescherming niet zouden kunnen rechtvaardigen. Verzoeker kan zich in de redenering van tegenpartij überhaupt niet vinden in zoverre zij daadwerkelijk bewezen hebben het voorwerp te zijn van daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève.

2.

Overwegende dat art. 48/3, §2 van de Wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat:

"§ 2. (...)"

Dat er, in casu, sprake is van bovenvermelde vorm van geweld en aantasting van rechten namelijk zijn fysieke integriteit waarvan geen afwijking mogelijk is. Er is sprake van een ernstige (doods)bedreigingen. Hij had problemen met Albanezen in de gevangenis van Haren en verklaart de broer van A. te vrezen.

3.

Verzoeker werd eveneens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd al deed hij zwaarwegende gronden gelden om aan te nemen dat zij, in geval van terugkeer, een reëel risico zouden lopen op ernstige schade.

Overwegende dat art. 48/4, §2 van de Wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat:

"§ 2. (...)"

Dat er, in casu, sprake is van een bewezen risico op ernstige schade gelet op de geuite (doods)bedreigingen ten aanzien van verzoeker. (hiervan kan verzoeker geen documenten voorleggen)

4

Dat zijn dossier niet grondig werd geanalyseerd aangezien hier niet verder op werd ingegaan terwijl dit interessante informatie betreft.

Dat er daarnaast bijna uitsluitend rekening werd gehouden met futiele détails uit de verklaringen van verzoeker om zijn relaas ongeloofwaardig te verklaren terwijl er geen analyse werd uitgevoerd met betrekking tot de authenticiteit van de door hem overgelegde documenten.

Zijn thuisland verlaten en internationale bescherming in een onbekend land zoeken is geen droom van de gewone mens. Een verder onderzoek zou meer zaken aan het licht kunnen hebben brengen. De tegenpartij beperkt zich echter tot een prima facie analyse.

i.) De argumenten uit het persoonlijk onderhoud

5.

Er konden bijkomende vragen gesteld worden om de situatie te verduidelijken. Deze aanpak maakt het proces van internationale bescherming inhoudsloos en miskent de verplichtingen van objectieve beoordeling van de gronden van het verzoek.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker in ondergeschikte orde de schending aan van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Het tweede middel is als volgt onderbouwd:

“15.

De tegenpartij weigert de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen, oordelend dat de situatie in de betrokken regio niet zodanig is dat verzoeker een reëel risico zou lopen op ernstige schade aldaar in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980 en dat verzoeker getalmd zou hebben.

Verzoeker die afkomstig is uit de regio van Tanger zou minstens subsidiaire bescherming nodig hebben gelet op de ernstige (doods)bedreigingen.

19.

Gelet op het voorgaande, loopt verzoeker een groter risico op ernstige schade in het kader van zijn gezondheidstoestand (door de ernstige dreigingen), in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980, door zijn loutere aanwezigheid op het grondgebied.

Dat er geen rekening werd gehouden met alle relevante elementen en alle aspecten van de concrete situatie van verzoeker impliceert dat de bestreden beslissing aan de wettelijke voorwaarden onder art. 48/6 van de Vreemdelingenwet niet voldoet, noch aan de wettelijke voorwaarden inzake formele motivatie en aan de beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.1.3. In wat zich aandient als een derde middel vraagt verzoeker, in uiterst ondergeschikte orde, de vernietiging van de bestreden beslissing, hetgeen hij als volgt verder toelicht:

“20

Gezien bovenstaande elementen, acht verzoeker dat het CGVS hun asielrelaas niet grondig genoeg onderzocht heeft en dat de argumentatie van de tegenpartij wat betreft de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus onvoldoende is.

Indien Uw raad dit nodig acht, dient hun dossier teruggestuurd te worden naar het CGVS voor verdere analyse;

Verder acht verzoeker dat het CGVS, wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, hun dossier ook duidelijk eenzijdig en niet grondig geanalyseerd heeft.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS niet alleen artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen maar ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid;

Bijgevolg past het om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS.”

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop

de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) *alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) *de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) *de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) *de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in zijn eerste middel de schending aan van artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in zijn eerste en tweede middel de schending van artikel 3 van het EVRM, van het evenredigheidsbeginsel en van de hoorplicht, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen en beginselen *in casu* geschonden acht. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient bovendien te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet naar zijn land van herkomst, Marokko, te willen terugkeren enerzijds omdat hij problemen vreest met broer(s) van A., een Marokkaanse celgenoot die dit jaar overleed in de gevangenis van Haren gedurende de Ramadan en anderzijds omwille van socio-economische motieven. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing wordt op basis van verzoekers verklaringen en onderzoek van alle elementen in verzoekers dossier geconcludeerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, heeft aangetoond. Dit wordt terdege als volgt onderbouwd:

“Vooreerst verklaart u problemen te vrezen met de broer(s) van A., een Marokkaanse celgenoot die dit jaar overleed in de gevangenis van Haren gedurende de Ramadan (CGVS, p.13). U legt geen enkel document neer dat het bestaan van A., (de omstandigheden van) zijn overlijden noch de hieruit voortvloeiende problemen die u zou hebben gekend kan staven. Uw verklaringen hieromtrent blijven an sich aldus louter

blote beweringen. Daarenboven stelt het CGVS vast dat uw verklaringen over dit asielmotief zodanig lacunair en beperkt zijn dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u hieraan verbonden vrees bij terugkeer naar Marokko. Zo blijkt u zelfs niet te weten wat A. zijn volledige naam is, hoeveel broers hij exact heeft noch wie de broer is met wie u gesproken heeft. U heeft bovendien geen enkel idee om welke reden de broer(s) van A. specifiek u verantwoordelijk zouden houden voor zijn overlijden. A. zijn familie zou bij uw moeder in Tanger zijn gaan informeren waarna u met hem gebeld heeft doch kan u geenszins duiden wanneer dit dan wel zou zijn geweest. Dat de broer van A. boos was ten tijde van jullie vermeend telefoongesprek verklaart u notabene zelf door te stellen dat hij heel boos was omdat A. net (ge)dood was (CGVS, p.14-15). Dit alles nog terzijde geschoven, wijst het CGVS erop dat u zelf bevestigt dat, indien er problemen zouden ontstaan, u zich kan wenden tot de Marokkaanse autoriteiten voor (nationale) bescherming.

Verder haalt u louter socio-economische redenen aan in het kader van uw verzoek. U stelt dat u bent vertrokken uit Marokko omwille van socio-economische motieven, u hier (in België) al acht of tien jaar verblijft, alsook dat u niet wenst terug te keren daar u er uw leven opnieuw zou moeten uitbouwen, dat u er geen huisvesting, geen inkomsten noch werk heeft. U zou in Marokko bovendien minder (gaan) verdienen dan in België (CGVS, p.13 & 15). Dergelijke motieven ressorteren niet onder de Vluchtelingenconventie van Genève, noch vallen zij als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien heeft u een aanzienlijk deel van uw leven in Europa doorgebracht zonder wettelijke verblijfspapieren, hetgeen er op wijst dat u zelfstandig en zelfredzaam bent. Het CGVS wijst er hierbij op dat u een gezonde man van 30 jaar oud bent zonder significante medische en/of psychologische problemen (CGVS, p.3), met de nodige arbeidservaring (CGVS, p. 8 & 12). Gelet op deze elementen kan niet worden aangenomen dat u bij terugkeer nergens op het Marokkaanse grondgebied werk zou kunnen vinden, of niet in uw levensonderhoud zou kunnen voorzien en een woning zou kunnen bekostigen, mits de nodige stappen en met de eventuele hulp van steunorganisaties. U verklaart heden eveneens dat u nog een oom heeft in Marokko, alsook uw moeder, broer en zus, met wie u nog in contact staat (CGVS, p.8-9). Er kan alleen maar worden vastgesteld dat u nog verwanten hebt wonen in uw land van herkomst.

Het gegeven dat u bovendien ettelijke jaren illegaal in Europa hebt verbleven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, ondermijnt op zich ook het bestaan van een vrees bij terugkeer in uw hoofde. Gevraagd waarom u niet eerder getracht heeft uw verblijf in België te legaliseren verklaarde u dat u niets wist over de asielprocedure (CGVS p.12-13), een uitleg die geenszins overtuigt. Er kan in alle redelijkheid worden verwacht dat, indien u werkelijk vreest bij terugkeer naar Marokko in een erbarmelijke situatie te zullen terechtkomen - hetgeen u niet aantoont (zie supra) - u zich in dat geval zou informeren naar de mogelijkheden om een verblijfsstatuut in België te bekomen. Temeer uit de gerechtelijke stukken in uw administratief dossier blijkt dat u hier verschillende malen in de gevangenis hebt gezeten, meermaals in aanraking bent gekomen met een waaier aan Belgische gerechtelijke, politionele en vreemdelingenautoriteiten. U had eveneens een advocaat gedurende uw strafrechtelijke procedures. U had aldus met andere woorden ook in deze context toegang tot alle mogelijke informatie over verblijfslegalisatie, waaronder de asielprocedure. Dat u geen stappen heeft ondernomen om uw verblijf in België, dan wel via een asielprocedure of een andere verblijfsprocedure, te legaliseren ondermijnt uw vrees op ernstige wijze. Het CGVS voegt hier volledigheidshalve nog aan toe dat u zowel op 6 december 2022 als op 6 oktober 2023 werd gehoord door de DVZ waarbij u telkens in kennis werd gesteld van uw administratieve situatie, alsook het feit dat er in uw hoofde een inreisverbod voor de gehele Schengenzone voor de duur van drie jaar bestaat. Er zijn u doorheen uw verblijf in België eveneens meerdere bevelen tot het onmiddellijk verlaten van het grondgebied betekend (zie AD DVZ) doch liet u jegens de DVZ uitschijnen dat, alhoewel u stelt te begrijpen dat u zich in illegaal verblijf bevindt, u hier geen probleem in ziet daar u zich zelf steeds kon onderhouden door zwartwerk (DVZ, DID/NOTA d.d. 06.10.2023). Uw geponeerde vrees bij terugkeer naar Marokko wordt verder fundamenteel ondermijnd door uw verklaring dat u in Marokko eigenlijk geen echte problemen heeft, alsook dat u gewoonweg niet wilt terugkeren naar Marokko maar liever in België blijft (CGVS, p.14-16).

Dit alles gecombineerd met het feit dat u pas op 21 mei 2024, een maand na uw overplaatsing naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas, een verzoek om internationale bescherming indiende, wekt onvermijdelijk de indruk dat u nu de asielprocedure louter en alleen hanteert om deze repatriëring te verhinderen. Het feit dat u louter een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Volledigheidshalve kan nog worden aangestipt dat u in Marokko geen problemen hebt gekend met de autoriteiten, noch met medeburgers. U was er evenmin politiek actief, ook was u er niet aangesloten bij organisaties of verenigingen (CGVS, p.16 ; DVZ, CGVS Vragenlijst d.d. 23.05.2024, vraag 3 & 7). In het licht van al het voorgaande maakt u dan ook geen daadwerkelijke nood aan internationale bescherming

aannemelijk. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan de commissaris-generaal terecht besluit dat verzoeker geen daadwerkelijke nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Met het louter volharden in zijn vrees, het tegenspreken van de conclusies van de commissaris-generaal en het opwerpen van algemene, ongefundeerde kritiek blijft hij hier evenwel schromelijk in gebreke.

Verzoeker doet geen afbreuk aan de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing waar hij de commissaris-generaal zonder meer verwijt bijna uitsluitend rekening te hebben gehouden met *"futiele details"* in zijn verklaringen *"om zijn relaas ongeloofwaardig te verklaren"* en hekelt dat *"er geen analyse werd uitgevoerd met betrekking tot de authenticiteit van de door hem overgelegde documenten"*, waarbij overigens dient te worden aangestipt dat verzoeker heeft nagelaten ook maar enig document ter ondersteuning van zijn asielrelaas neer te leggen. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal zich heeft beperkt tot een *"prima facie"*-analyse, maar laat na *in concreto* te duiden welke elementen precies verder dienden te worden onderzocht en welke bijkomende vragen te dien einde moesten worden gesteld. Het komt overigens aan verzoeker zelf toe om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de verwerende partij kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Er mag van verzoeker worden verwacht dat hij de kansen die hij krijgt om zijn nood aan bescherming toe te lichten, aangrijpt. Hierbij dient erop te worden gewezen dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te 'sturen', noch om aan te geven welke informatie hij van verzoeker verwachtte te horen. Het is verder niet de taak van de verwerende partij, noch van de Raad om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen.

De Raad sluit zich aan bij het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, zoals hierboven uiteengezet. Het betoog van verzoeker is geenszins dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de door hem aangehaalde redenen die een terugkeer naar zijn land van herkomst in de weg zouden staan, te weerleggen of te ontcrachten. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van verzoeker vastgesteld worden.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Waar verzoeker meent dat de subsidiaire beschermingsstatus niet zorgvuldig werd onderzocht, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn, noch onderzocht.

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover. Waar verzoeker betoogt dat *in casu* sprake is van een bewezen risico op ernstige schade gelet op de ten aanzien van hem geuite (doods)bedreigingen, stipt de Raad aan dat omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen

pertinente overwegingen geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde ontvangen (doods)bedreigingen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in het verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in zijn land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch kan dit in de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier worden gelezen. Evenmin beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn land en regio van herkomst sprake is van een situatie die onder artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet valt en is zijn betoog, dat hij door zijn loutere aanwezigheid op het grondgebied en zijn gezondheidstoestand (door de ernstige dreigingen) een groter risico loopt op ernstige schade in de zin van dit artikel, *in casu* niet dienstig. Dat in de bestreden beslissing – terecht – wordt opgemerkt dat verzoeker getalmd heeft om zijn beschermingsverzoek in te dienen, heeft verder, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, geen uitstaans met de nood aan subsidiaire bescherming onder artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn advocaat en van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft verzoekers beschermingsverzoek op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.13. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden

hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS